

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

V. Ljubezen do bližnjega.

1.

o *sv. apostol Janes* v svoji starosti že ni mogel hoditi, nosili so ga njegovi učenci v cerkev v Efezu. Častiljivi starček ni mogel imeti dolgih nagovorov, ampak je le vedno ponavljal besede: „Otročiči, ljubite se mej seboj!“ Učenci so ga vprašali, zakaj jim vedno isti nauk oznanuje. Odgovori jim: „Gospodova zapoved je, in kdor to stori, stori dovolj.“ — To so pač resnične besede. Ko je Jezus Kristus hodil še po zemlji, je posebno priporočal zapoved o ljubezni do bližnjega. „Novo zapoved vam dam“, je rekel, „da se ljubite mej seboj. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen mej seboj.“

Tudi je naznanil, kakšna naj bode ta ljubezen, rekoč: „To je moja zapoved, da se ljubite mej seboj, kakor sem jaz vas ljubil!“

Kako nas je pa ljubil Sin božji?

Zaradi nas je zamenjal prestol svojega veličanstva z delavnico tesarjevo, triintrideset let bival na zemlji in pretrpel najhujše bolečine.

Če je naš Zveličar tako zelo priporočal ljubezen do bližnjega, če je vse njegovo življenje le vzgled, kako se mora kazati ta ljubezen, mora pač vsakdo ljubiti svojega bližnjega, kdor se hoče izveličati. Vsi se moramo ljubiti, ker smo vsi otroci nebeškega Očeta, vsi smo podoba božja, za vse je umrl Jezus Kristus.

Krščanska ljubezen do bližnjega pa se najbolj kaže z deli krščanskega usmiljenja. In prav mnogo dobrih otrok se odlikuje v izvrševanju takih del.

2. V neki vasi na Tirolskem je zbolela uboga dekla. Imela je hudo bolezen na jetrih; več tednov je bila v postelji. Veliko je trpela, pa v bolezni ni bila zapuščena; obiskovale so jo *deklice* iz domače vasi; pogovorile so se, da bodo vsaki dan v prostih urah pri bolnici. Pri tako ljubeznivi postrežbi se je jela sicer umikati trdovratna bolezen, toda zdravje in moč sta se vračala silno počasi; zelo je bila oslabela. Nekega dne so bile nekatere onih pridnih deklic pri nji, ko je prišel zdravnik. Mej drugim je tudi rekel: „Ni mogoče, da bi se bolnici povrnila poprejšnja moč, dokler pije slabo vodo iz vaškega vodnjaka. Ko bi le ne bilo tako daleč do bistrega studenca! Ko bi imela bolnica vsaki dan le pol steklenice one vode, vrnilo bi se ji kmalu zdravje in moč.“ Ko je odšel zdravnik, pogovorile so se dobre deklice, da bodo tudi vrstoma donašale zdravo pitno vodo, kakor so se do sedaj vrstile pri postrežbi. Vsako jutro je jedna izmej njih zjutraj zgodaj vstala in prinesla bolnici velik vrč vode iz bistrega studenca, ki je bil dobre pol ure oddaljen od vasi. Prebivalci one vasi so imenovali te dobre deklice „usmiljene sestre“. Opazovali so jih s spoštovanjem. Vsako jutro na vse zgodaj je hitela jedna izmej njih po dolini k izviru studenčka, tam napolnila vrč ter ga prinesla z veselim

srcem k bolnici. Kmalu se ji je povrnila moč, da je mogla zopet na svoje delo.

Ali se ne ponuja tudi tebi, ljubi otrok, jedna ali druga priložnost, da storiš kaj dobrega?

3. V nekem francoskem mestu so šli otroci v šolo. Mej njimi je bil osemletni *Peterček*, prav priden deček. Da bi ne zamudil šole, niti ni utegnil doma zajuterkovati, ampak s seboj je nesel košček kruha, da bi se okrepčal pri odmoru v šoli. Tedaj se je zgrudila na ulici beraška žena; tako je bila lačna, da ni mogla iti dalje. Nekateri otroci so se smejali. *Peterček* pa pristopi k nji; pomaga ji vstati in ji dá ves svoj zajutrek. Drugi otroci so se mu posmehovali, češ, kaj bode pa sedaj sam jedel. On jim pa odgovori: „Boljšega zajutreka nisem mogel imeti. Kar se stori ubogemu bližnjiku, človeku več koristi, kakor pa to, kar zavžije. Meni se zdi, da vi ne znate ubožcev prav ceniti; oni so prijatelji Jezusa Kristusa; kar se njim stori, stori se Zveličarju samemu.“ — Res, ta otrok je odgovoril svojim tovarišem, da bi noben učitelj ne mogel bolje.

Kaj ne da, otroci, kako radi bi postregli Zveličarju, ko bi še bival mej nami? Ali bi ne bili neizrečeno veseli, ko bi hotel vzeti kaj od nas? — Pomagajmo v potrebi svojemu bližnjiku iz ljubezni do Jezusa, in potem smo lahko prepričani, da smo dobro delo storili Jezusu samemu.

Al. Stroj.

Jugoslavija *Jugoslavija*

Evina hčerka. 2

(Spisal *Fr. Kraljič*.)

2
Tetka! Eva pa je bila v resnici sladkosnedna. Ja — bolko — oh — jabolko ji je bilo tako všeč, da je zaradi njega razžalila Boga. A jaz bi gotovo ne bila tega storila, kajne, tetka?“ S temi besedami se je obrnila mala Verica do stare tete, ki je pri oknu sedela in pletla.

„Vericā — pomisli na mamin rojstveni dan in potico — saj ni temu tako dolgo.“